

ΠΟΛΥΒΟΛΑ Η' ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ

Φωτογραφία Επ. Ξανθοπούλου

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΛΑΡΕΤΙ

ΛΟΣΚΛΗΡΟΝ τὸ Παρίσι τῶν γραμμάτων, τῶν τεγγών, ἐλόκληρον τὸ Παρίσι τῆς ἀριστοκρατίας συνέδευσεν εἰς τὴν τελευταῖαν του κατοικίαν τὸν διάσημον συγγραφέα καὶ δημιουργάραφον καὶ διευθυντὴν τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας» Ζὺλ Κλαρετί, μισθόν γνωστὴν καθ' ὅλον τὸν κόσμον. Μίαν ἐλόκληρον πεντηκονταετίαν δὲν ἔπαισε γράφων βιβλία. Τόμοι δραμάτων, μυθιστορημάτων, κριτικῆς ἀπότελουν μίαν σεζαστὴν κληρονομίαν. 'Αλλ' ὑπέρ τὸν λόγιον, ἡτο ὁ δημιουργογράφος. 'Ελάτρευς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημιουργογράφου. 'Επὶ τριάκοντα τέσσαρα χρόνια καθ' ἑδδομάχα ἔγραψεν εἰς τὸν «Χρόνον» τὴν «Παρισινὴν Ζωὴν», μίαν ἐπιθεώρησιν ζωτικὴν τῆς ζωῆς, τὴν ἀποίαν οἱ «Τάξις» τοῦ Λανδίνου ἔχαρακτήρισαν εἰς μίαν νεκρολογίαν ὡς ἔργον τέλειον καὶ ἀδάνατον, κατοπτρίζον τὴν Παρισινὴν ζωὴν ὀλοκλήρου τῆς περιόδου.

'Ητο ὁ ἄνθρωπος τοῦ σαλονιοῦ, μὲν μίαν φυσιογνωμίαν γλυκεταν, ἀρχοντικήν, καίτοι κατήγετο ἀπὸ ἀστικήν οἰκογένειαν καὶ ἥρχις τὸ στάδιον του δεκαοκτατέρας ὡς ὑπάλληλος ξεπορικού καταστήματος. Εἶχε τὴν ἀρχοντιὰν μέσα στὴν ψυχήν του κοι μίαν καλοσύνην, μίαν ἀγαθότητα σπανίαν. Δι' αὐτὸν ἦτο λαϊκώτατος καὶ λατρευτὸς εἰς τὸ Παρίσι ποῦ δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ποῦ νά μή τὸν γνωρίζῃ καὶ ἐκτιμᾷ.

'Ἐσχάτως γηράσας ἐλήτησε νά ἀποσυρθῇ τῆς διεύθυνσεως τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας». 'Η Κυβέρνησις συγκατετέθη καὶ τοῦ ἀπένειμε τὸν Μεγαλόσταυρον τῆς Λεγεωνὸς τῆς Τιμῆς, παράσημον σπανίων ἀπονεμόμενον. 'Αλλ' ἡ τύχη ἥθελε νά μή ἀποχωρισθῇ τοῦ θεάτρου εἰς τὸ ὅπιον ἀφίερωσε τὰ ὀραιότερα χρόνια τῆς δράσεώς του. Καὶ ἀπέθανε πρὸ τῆς τριακοστῆς Δεκεμβρίου, ὅτε ἔμελες νά ἀποσυρθῇ.

'Ἐκτινής ποῦ ήσίων τὸν ἔχαρακτήριζεν ἦτο ὁ σίκτος

τοῦ ποὺς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ναυαγοὺς τῆς ζωῆς. Τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον δημοσιεύμενον ἀπὸ ἔνα φίλον του εἰς τὸ «Ζουράλι» ἀποτελεῖ τὸν ὀραιότερον ἐπιτάφιον τοῦ Κλαρετί.

Μίαν ἡμέραν ἔνας ἄγνωστος ἔρθασεν εἰς τὴν «Γαλλικήν Κωμῳδίαν» κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι μίαν νεάνιδα.

Μὲν ὡραίος τραγικέν ἐλήτησε τὸν διευθυντὴν τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας». Οἱ ὑπάλληλοι ήρνηθησαν. 'Εκεῖνος τότε ἥρχισε νά κάμνη θόρυβον. 'Επέιτας νά τὸν ἴδη, ισχυρίζεινος ὅτι πρόκειται περὶ ἀνακοινώσως προσωπικῆς καὶ ἐπιγούσσης.

'Ἐπι τέλους εἰς ὑπάλληλος μιτέθη καὶ ἀνήγγειλε τὸν ἀπαιτητικὸν ἐπισκέπτην.

'Ο Κλαρετί ἥθελησε νά τὸν δεχθῇ ἀμέσως.

Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον του ὁ ἄγνωστος μὲ τόνον μιελοδραματικὸν τοῦ ἔφύναξεν:

— "Αθλί! Θά νυιφευθῆς τὴν κόρην μου!

— Γιατί; Εἴμαι ἄλλως τε νυμφευμένος.

— Τὴν ἀτίμασες! Μέλλει νά γίνη μήτηρ! Ζητῶ λοιπὸν ὅπως ἐπανορθώσης τὸ ἔγκλημα.

'Η νεᾶνις ἔκλαιεν ἔχουσα τὸ πρόσωπον κρυμμένον ἐξ αἰδοῦς μεταξύ τῶν χειρῶν της.

— Δέν γνωρίω τὴν κόρην σας, κύριε, διειπαρτυρήσθη ὁ Κλαρετί.

— Δέν τὴν γνωρίζετε; Δέν εἰσθε ὁ κύριος Ζὺλ Κλαρετί;

— Ναι.

— 'Η κόρη μου εἶναι πλύστρα στὸ Μπουλόν, κύριε. 'Ονομάζεται Μαρία. Τοιλήσατε λοιπὸν νά πῆτε, ὅτι δέν τὴν γνωρίζετε!

Καὶ μὲ κίνημα θεατρικὸν τραχᾶ τὰς γειτρὰς τοῦ θύματος ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

'Αλλά μόλις ἐκείνη διέκρινε τὸν δῆθεν διαφθορέα της, ἀνέκραξε:

— "Οχι, πατέρα. Δέν εἶναι αὐτός!

Κοί ἔξαγουσα ἀπὸ τὰ θυλάκια τῆς μίαν φωτογραφίαν ἔδειξεν ἔνα γενειοφόρον γίγαντα (ὁ Κλαρετί ἦτο ισχυρότατος) ὁ ὅπιος ἐνόμιζεν, ὅτι θά κατέκτα εὐκολώτερον τὴν καρδίαν τῆς πλύστρας παρουσιαζόμενος μέσος ὡς ὁ Ζὺλ Κλαρετί, ὡς 'Ακαδημαϊκός.